

kommet ind paa en rimelig Beskatning af Luksusforbruget. Jeg har ført Ordet derfor, ikke fordi jeg i og for sig er en Ven af Luksusskatter lige saa lidt som af nogen som helst anden Skat — Skatter er overhovedet kun et Onde —, og jeg kunde ogsaa fuldt ud følge den højtærede Finansminister, da han i sin Forelæggelsestale sagde, at det var uden Begejstring, han forelagde disse Lovforslag. Ja, saa vist maa det være uden Begejstring, naar en Finansminister forlanger forøgede Skatter af Befolkningen. Det er noget, man absolut aldrig faar Tak for, men kun Utak, og han gør det naturligvis kun, fordi Nødvendigheden er over ham som over alle. Men naar disse Udgifter skal til, naar vi skal forrente og afdrage Laan, og naar vi ikke vil overgive dem, der kommer efter os, et alt for dybt forgældet Land, maa vi sørge for at afholde en hel Del af Udgifterne — saa mange, som vi evner — ved Skatter og ikke kaste det hele over paa Fremtiden, og saa har jeg altid ment, at Luksusskatter kunde ikke undgaas. Det Standpunkt har jeg hævdet, og det glæder mig naturligvis, at ogsaa den højtærede Finansminister nu er kommet til den Erkendelse. Sagen er for øvrigt ingen Nyhed, for i alle andre Lande har man forlængst maattet tage sin Tilflugt dertil. Kun maa jeg meget beklage, at Standpunktet indtages saa sent. Var det kommet, den Gang Luksusforbruget ret florerede, var disse Luksusskatters Udbytte blevet mange Millioner Kroner større, og de var endda ikke blevet følt nær saa tungt, som de nu vil føles. Navnlige gælder dette Vin og Tobak og da atter i særlig Grad Vin. Af begge disse Artikler er de private Forsyninger steget meget betydeligt. Det har ikke været saa svært at se, at den Modstand, der er blevet rejst mod at gaa til Luksusbeskatning, kunde ikke holde i Længden, og Folk har derfor været — fra deres privatøkonomiske Standpunkt set — saa fornuftige, at de har forsynet sig — samfundøkonomisk bliver Sagen maaske en anden. Og særlig maa jeg undre mig over og atter udtale min Beklagelse over — saaledes som jeg gjorde den Gang, det endnu var Tid —, at man gik til en Foranstaltning som den overmaade høje Spiritusbeskatning uden samtidig at foretage en lignende Foranstaltning med Hensyn til Vinen. Thi da man havde skredet frem mod Spiritusen, som man havde gjort, og paalagt en Skat af den overordentlig store Højde, var det ikke svært at se, at det vilde ikke være

muligt i Længden at holde Vinen ude, og det maatte være en saa tydelig Avis til de Folk, som har Raad til at anskaffe sig store Vinkældere, at man maatte være belavet paa, at det Opkøb vilde foregaa, som sikkert ogsaa er foregaaet i meget stort Omfang, til stor Skade for Statskassen.

Med Hensyn til Luksusbeskatningen skal jeg, hvad Satsernes Højde og de beskattede Artikler angaar, kun gøre den Bemærkning, at Satserne er meget glubske, og i alt Fald paa et enkelt Punkt forekommer det mig, at Grænsen mellem Luksus- og Nødvendighedsartikler ikke er helt rigtigt holdt. Jeg siger til Skatten paa det lagrede, hidtil skattefrie Øl, som i mange Husholdninger er blevet en daglig Brugsartikel baade for Kvinder og Mænd. Om end jeg ikke nægter, at man naturligvis kan drikke ikke lagret Øl, kommer man dog her med det lagrede, hidtil skattefrie Øl ind paa en Artikel, som delvis i hvert Fald er blevet en Nødvendighedsartikel for mange, og som har spillet en god og gavnlig social Rolle som en Overgang for dem, der vilde bort fra den stærke Alkoholnydelse og indskrænke sig til det mindst mulige i saa Henseende, eller som maaske vilde komme helt bort derfra, hvorfor jeg ogsaa i sin Tid, da jeg fremsatte Lovforslaget om Forøgelse af Ølskatten, ikke vilde tage disse Ølsorter med. Imidlertid er denne Dissens maaske ikke helt unaturlig. Jeg er jo en gammeltroende med Hensyn til Luksusskatternes Nødvendighed, jeg har altid ment, at de kan ikke undværes, derfor har jeg ogsaa været med til at fremsætte og gennemføre Luksusskatter. Den højtærede Finansminister er en nyomvendt i saa Henseende, og det er ikke første Gang, man ser, at de nyomvendte ikke har saa let ved at dæmpe deres Iver og træffe de rette Grænser for denne Iver, som den gammeltroende har.

Forholdet mellem Forøgelsen af de direkte og de indirekte Skatter er efter de her fremsatte Lovforslag — jeg holder altsaa Ejendomsskylden udenfor — 60 for direkte mod omtrent 20 for indirekte Skatter, altsaa Forøgelsen for de indirekte Skatter udgør $\frac{1}{4}$ af hele Forøgelsen. Det er et Forhold, som jeg kan erklære mig tilfreds med, og jeg vil straks sige, at jeg vil støtte den højtærede Minister i at opretholde dette Forhold. Dog maa jeg i denne Forbindelse udtale, at jeg selvfølgelig gaar ud fra, at Fremsættelsen af den overordentlige Indkomstskat, som vi nu skal behandle, ikke betyder, at Ministeriet vil undlade at fremsætte Lovfor-